

Onni ei ole meitä varten

Teatteri

Anton Tshehov: Kolme sisarta

Sovitus: Tero Koponen, Jani Moilanen ja Tatu Jokinen

Ohjaus: Jani Moilanen

Valot: Jyri Piekäinen ja Jani Purola

Lavastus: Satu Niemi ja Susanna Heisvaara

Musikki: Sakari Hokkanen ja työryhmä

Rooleissa: Legioonateatterin näyttelijöitä

Ensi-ilta 19.4.2002 Legioonateatterissa

Tamperelainen nuorisoteattereiden ristiretki **Anton Tshehovin** klassikkomaailmaan jatkuu. Näytyn hieno *Lokki* saa rinnalleen Legioonateatterin teknisesti monella tavalla puutteellisen, mutta silti henkevä ja energisen *Kolme sisarta*.

Lähes kokonaan uudella joukolla iskevien legioonalaisten Tshehov-versio kohoaa kuitenkin vain hetkittäin Näytyn *Lokin* luovuuteen ja herkkyyteen, vaikka esitys yhtenäisyyttä henkiinkin.

Rumuudesta kauniste tekevällä estetiikallaan tunnetuksi tullut, kuvia kumartamattomaksi tiedetty Legioonateatteri yllättää

Sisarukset. Laura Järviuoman (vas.) Olga, Maria Aholan Irina, ja Irina Ritvasen Masha ovat persoonalliset kolme sisarta haikailemassa Moskovaan.

"siistillä" tulkinnallaan, joka ei riko klassikon perushenkeä. Tämä näkyy sovituksen lisäksi puvustuksessa, jossa pyritään

epookkiin. Silti Yliopistonkadun varren kellariteatterissa ei ole lähdetty tekemään klassikkoa kunnioittaen, vaan tavoitteena

on mitata *Kolmen sisaren* ajan-kohtaisuus. On hämmäntävää, miten tarkasti yli 100-vuotias näytelmä yhä ihmistä kuvaa.

Anton Tshehovin peruskysymykset kannattelevat myös Legioonan *Kolme sisarta*. Ne taipuvat modernin elämänmuodon koodistoon, vaikka minä itse ja minulle heti -ajattelu on valtaansa lisännytkin.

Pohjimmitaan ihminen on kuitenkin edelleen yksinäinen, onnea jossakin muualla kuin nykyhetkessä näkevä ja sitä haikaileva olio.

Ehkä tämä kaipaus on lopulta elämän keskeinen sisältö ja tarkoitus. Jokaisella meillä on Moskovaamme, jota haikailemme.

Toinen pakenee pakahduttavaa onnen kaipautta päihteisiin, toinen kohtuuttomaan työtaakkaan. Kuten Vershinin sanoo: "Onni ei ole tarkoitettu meitä varten, ainoastaan sen janoaminen."

Tshehov kirjoittaa perin kauriiksi ja ajattomasti myös rakkauden monikerroksisuudesta ja siitä, kuinka harvoin ihminen lopulta rakkautta kohtaa.

Legioonalaisten omailmeisyys tulee ulos roolien kautta. Kalimalainen estetisointi ja pysähtyneisyyden korostaminen korvautuvat näyttelijäntyössä ohjaaja **Jani Moilasan** rydyttämänä tietynlaisella tyyllittelyllä, jossa fyysisyydellä on keskeinen merkitys.

Kyse on harrastajateatterista, ja sitä ei tietysti voi olla huomauttamatta.

Näyttelijöiden tekniset valmiudet ovat perinteisillä mittareilla arvioiden välillä hyvinkin puutteellisia. Näillä eväillä ei olisi asiaa ainakaan vielä kaupalliselle estradeille.

Harrastajamaisuus näkyy muun muassa puheilmaisuuden yksipuolisuutena. Silti ilmaisussa on jotakin hyvin viehköä, avointa ja intensiivistä.

Mikä tärkeintä, Moilanen on onnistunut löytämään yhtenäisen estetiikan.

Petri Uusitalon Irinaan rakastuneen Tuzenbachin osaksi tulee koko esityksen komein ja herkin monologi, jonka hän tekee koskettavasti.

Laura Järviuoman Olga, **Irina Ritvasen** Masha ja **Maria Aholan** Irina ovat sisarusten rooleissa persoonallisia, vaikka puheen yksiuolotteisuus häiritsee. Etenkin Ritvasen Mashassa on kuitenkin lupaavaa herkkyyttä.

Tero Koposen komea Vershinin on läsnäoleva työ, vaikka keinot voisivat olla monipuolisempiakin. **Jussi Salmisen** Andrei on kiltteyteen sairastunut hessukka, jota vaimo kuljettaa.

Matti Wacklin